

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č.37/18
V Lucemburku dne 10. dubna 2018

Rozsudek ve věci C-191/16
Romano Pisciotti v. Bundesrepublik Deutschland

Členský stát není povinen zaručit všem občanům Unie, kteří se pohybují na jejím území, aby se na ně vztahoval zákaz vydání do Spojených států, který se vztahuje na jeho vlastní státní příslušníky

Před vydáním tohoto občana však dožádaný členský stát musí umožnit členskému státu jeho původu, aby požádal o jeho předání v rámci evropského zatýkacího rozkazu.

Romano Pisciotti, italský státní příslušník, byl ve Spojených státech amerických obviněn z účasti na dohodách narušujících hospodářskou soutěž v oblasti prodeje námořních palivových hadic. Při mezipřistání během letu z Nigérie do Itálie byl zadržen v Německu. Na základě dohody o vydávání mezi EU a USA byl tedy vydán do Spojených států, kde byl následně odsouzen k peněžitému trestu a k trestu odnětí svobody v délce dvou let.

R. Pisciotti podal žalobu k Landgericht Berlin (zemský soud v Berlíně, Německo), kterou se domáhal, aby tento soud uložil Německu povinnost náhrady škody. Podle jeho názoru se Německo dopustilo porušení unijního práva, konkrétně obecné zásady zákazu diskriminace, když mu neposkytlo možnost, aby se na něj vztahoval zákaz vydání, který se podle německého Základního zákona vztahuje na všechny německé státní příslušníky.

Landgericht Berlin předkládá Soudnímu dvoru v této souvislosti předběžné otázky.

Soudní dvůr svým rozsudkem z dnešního dne nejprve konstatuje, že situace takového občana Unie, jakým je R. Pisciotti [na něhož se vztahovala žádost o vydání do Spojených států a který byl zadržen za účelem eventuálního vyhovění této žádosti v jiném členském státě (Německo), než je členský stát, jehož je státním příslušníkem (Itálie)], spadá do oblasti působnosti unijního práva, jelikož tento občan tím, že přestupoval v Německu na zpáteční cestě z Nigérie, využil svého práva volného pohybu v rámci Unie, a uvedená žádost o vydání byla podána v rámci dohody mezi EU a USA. Okolnost, že R. Pisciotti se v okamžiku svého zatčení nacházel v Německu pouze v tranzitním pásmu, nemá v tomto ohledu význam.

Soudní dvůr kromě toho konstatuje, že v takovém případě **unijní právo¹ nebrání tomu, aby dožádaný členský stát (Německo) na základě normy ústavního práva rozlišoval mezi vlastními státními příslušníky a příslušníky jiných členských států a povoloval toto vydávání, zatímco vydávání svých vlastních státních příslušníků zakazuje, jestliže příslušným orgánům členského státu, jehož je daný občan státním příslušníkem (Itálie), předem umožnil, aby požádaly o jeho předání v rámci evropského zatýkacího rozkazu a posledně uvedený členský stát v tomto ohledu nepřijal žádné opatření.**

Soudní dvůr uvádí, že dohoda mezi EU a USA v zásadě dovoluje, aby členský stát na základě ustanovení dvoustranné smlouvy (jako je dohoda o vydávání mezi Německem a Spojenými státy) nebo norem svého ústavního práva (jako je německý Základní zákon) vyhradil zvláštní status pro své vlastní státní příslušníky tím, že zakáže jejich vydávání.

¹ Zákaz jakékoli diskriminace na základě státní příslušnosti a právo volného pohybu zaručené každému občanovi Unie.

Je pravda, že v takové situaci, jako je situace ve věci v původním řízení, vede nerovné zacházení spočívající v umožnění vydání takového občana Unie, který je státním příslušníkem jiného členského státu (jako je R. Pisciotti), k omezení svobody pohybu.

Soudní dvůr již nicméně uznal², že cíl zabránit nebezpečí beztrestnosti osob, které spáchaly trestný čin, má legitimní charakter, který v zásadě může takové omezení odůvodnit.

Kromě toho je třeba, aby dotčené opatření bylo nezbytné pro dosažení tohoto cíle a aby ho nemohlo být dosaženo méně omezujícími opatřeními, jako je předání občana Unie členskému státu jeho původu v rámci evropského zatýkacího rozkazu týkajícího se týchž činů, které mu byly kladeny za vinu v žádosti o vydání, pokud je tento stát příslušný jej stíhat.

V projednávané věci byly konzulární orgány Italské republiky vyrozuměny o situaci R. Pisciottiho před tím, než bylo vyhověno dotčené žádosti o vydání, aniž italské soudní orgány vydaly evropský zatýkací rozkaz vztahující se na tuto osobu. Unijní právo tudíž nebrání vydání R. Pisciottiho do Spojených států.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499

Obrazové záznamy z přednesení stanoviska jsou dostupné na [Europe by Satellite](#) ☎ (+32) 2 2964106

² Rozsudek ze dne 6. září 2016, Petruhin, [C-182/15](#), viz také TZ [č. 84/16](#).